No. 1983 — Zaterdag 14 Januari 1922. — 39ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSHCE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Brionplein Overzijde.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

'n Reuzenzwaai.

De Leden van den Kolonialen Raad, in 't Program aan 't woord, hebben wel wat hoog van den toren geblazen. Het begin klonk als een krijgsklaroen, met schel Socialistischen klank.

Zelfbestuur, tegenover smalend „het Hollandsch Regeersysteem." Geest van ontevredenheid, bitter gestemd ten opzichte van al wat OFFICIEEL Hollandsch is, dat is het Gezag draagt, of representeert. Hollander werd vijandig tegenover Curaçaonaar gesteld.

Er komen allerlei incidenten voor, als uitdrukking van onaangename verhouding ter oorzake van het verkeerde Hollandsche Regeersysteem.

Laat Holland zich toch niet langer inlaten met Curaçao; Curaçao voor Curaçao! anders loopt het mis, was de wijze raad en voorzichtige waarschuwing der vroede vaderen.

En een paar regels verder:

„Wat de algemeene wetgeving, de fundamenteele bestuursbeginselen dus betreft, kan het bestaande onveranderd behouden blijven."

???? !!!!

Een Salto mortale, een reuzenzwaai, op 't nekbreken af.

Hoe komen de Heeren nu ineens tot deze malle conclusie!?

Luister: „Het zelfbestuur, dat hier bepleit wordt is..... slechts het zelfbestuur ten **opzichte van het geldelijk beheer.**"

Stom verwonderd zich, met het gepleit voor zelfbestuur en het gedaas over het Hollandsch Regeersysteem, midden in het socialistisch kamp te bevinden, of toch minstens op democratischen grondslag, moest het veege lijf gered.

Met 'n reuzenzwaai ploften de Heeren plotseling terug op het veilige erf der liberale school, en zitten weer achter de groene tafel, met beide handen aan 't laatje.

Als zij het geldelijk beheer maar in handen hebben, mag de rest blijven zooals die is. Al het overige laat hen vrij koud; maar, waar de centenquestie in betrokken is, ja, daar willen ze niet alleen een woordje mee spreken, maar alles te zeggen hebben, en zij alleen alles.

Hoe echt liberaal!

En ouderwetsch.

Heelemaal uit den tijd!!

Wijziging in de samenstelling van den Kolonialen Raad wordt door de Bevolking gevraagd, niet om den Heeren, die tot nu toe den Baas speelden, nog meer macht te geven, maar juist omgekeerd; om de brutale minderheid niet langer alleen aan het woord te laten, maar de overgroote meerderheid bescheidenlijk ook eens 'n woordje mee te laten spreken.

Het Katholieke Volk is niet socialistisch, het heeft geen haat of afgunst tegenover de rijkeren en meer met aardsche goederen bedeelden. Het eischt volstrekt niet een Volksregeering, uitsluitend uit en door het Volk.

Maar de Katholieke Bevolking verdraagt het niet langer steeds maar verwaarloosd te worden en miskend in hare heiligste rechten.

De wijziging, door ons gevraagd, gaat veel hooger en verder dan het financieel beleid.

Wij willen de Christelijke, de Katholieke beginselen hier in een overwegend Katholieke Kolonie niet langer bespot zien.

Het gaat toch te ver, dat publiek in den Kolonialen Raad de Katholieke Missie wordt uitgelachen om het onde wijs, dat zij, en zij alleen, aan slaven en vrijen gegeven heeft. Niet **de minste dankbaarheid wordt haar betoond voor de zware persoonlijke en financieele offers gedurende meer dan driekwart eeuw gebracht aan het onderwijs der armen, de verpleging van behoeftige zieken.**

En, als de Katholieken vragen om in zake onderwijs het recht van gelijk stelling met de overige Nederlandsche onderdanen, wordt hun dat grondwettelijk recht zoo lang mogelijk nog onthouden, de weinige financiëele hulp van de allerlaatste jaren op allerhande wijze beknibbeld.

Onbekend met de Katholieke beginselen, die van de overgroote meerderheid der bevolking, mogen de Heeren meenen:

„Omtrent de algemeene beginselen van wetgeving bestaat er inderdaad geen groot verschil in de Nederlandsche en Koloniale opvatting."

Op de toepassing der beginselen komt het vooral aan.

We zijn overtuigd, dat de Heeren het goed bedoelen, maar zouden niet gaarne onderschrijven de plechtige verklaring:

„Het rechtsgevoel en het rechtsbewustzijn zijn in Nederland en in de Kolonie in dezelfde richting ontwikkeld. Zoowel ginds als hier steunen zij nog steeds op de Tien Geboden."

Wat we dan tegen dergelijke verklaring hebben?

Niets en alles.

Niets, als wij zelf haar afleggen, dan weten we, wat we ermee bedoelen.

Alles, indien wij die vernemen uit den mond van niet — katholieken, niet — christenen vooral.

Uitdrukkelijk herhalen wij niemand hiermede te willen beleedigen; we constateeren slechts feiten.

De Christelijke zedeleer, welke de christelijke wetgeving en het Christelijk rechtsbewustzijn regelt, heeft tot grondslag niet slechts de Tien Geboden Gods, maar ook de door Christus geopenbaarde waarheden en de hoofdbeginselen der Christelijke wijsbegeerte.

In Deuterononium lezen we: En de Heer zeide tot mij (Mozes).... „Ik zal hun eenen Profeet uit het midden hunner broeders, aan u gelijk, verwekken; en ik zal mijne woorden in zijnen mond leggen, en hij zal tot hen spreken alles wat ik hem gebied?"

En bij Mattheus V: „Meent niet, dat ik gekomen ben om de Wet of de Profeten op te heffen. Ik ben niet komen opheffen maar volmaken."

„Gij hebt gehoord, dat tot de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel bedrijven. Maar ik zeg u: Alwie een vrouw aanziet om haar te begeeren, heeft reeds overspel met haar gepleegd in zijn hart."

„Daar is gezegd: Wie zijn vrouw verstoot, geve haar een scheidingbrief. Maar ik zeg u: Alwie zijn vrouw verstoot, behalve in geval van overspel, is oorzaak, dat zij overspel bedrijft; en wie een verstooten vrouw huwt, pleegt echtbreuk."

Deze woorden van Christus zelf, den grondlegger der Christelijke zedeleer, geven duidelijk aan, dat de hedendaagsche Cristelijke maatschappij nog op iets anders steunt dan op de Tien Geboden.

Met deze voorbeelden is tegelijkertijd helder aangegeven, dat de Christen, dat de Katholiek, zich niet tevreden mag stellen, wanneer alleen de Tien Geboden geëerbiedigd worden en niet tevens de veel strengere voorschriften der Christelijke Zedeleer ook worden opgevolgd.

De huwelijkswetgeving, echtscheiding, ouderlijke macht, opvoeding der kinderen armenzorg, openhare zedelijkheid, de prostitutie, danspartijen, publieke vermakelijkheden en wat niet al, waar volstrekt geen financieele bezwaren mee verbonden behoeven te zijn, worden van christelijk stanpunt veel strenger beoordeeld dan door andersdenkenden.

Om deze motieven bovenal verlangt de Katholieke Bevolking andere samenstelling van den Kolonial Raad.

Het Katholieke Volk kan onmogelijk zich goed vertegenwoordigd weten door een anti-katholileken Raad.

Dat is een groote paskwil, je reinste onzin. En daarom moet het anders worden.

Dat is een eisch van het recht.

Curaçaosche Ditjes en Datjes.

III

Mijn opperhuid door 't jarenlang branden van tropenzon, schijnt zoo getaand en gebruind, dat een er op uitgestuurde mij eens bedeesd en zoo heel in de verte polste, of ik... enfin, misschien „van de couleur" was?

Ik snapte den blooden nieuwsgierling dadelijk, had er schik in, en antwoordde: Kijk 'r 's hier: als kind heb ik alleen maar een van mijn grootmoeders gekend, en die was blank, dat weet ik zeker, maar misschien heeft mijn grootvader, de wijnkooper, door z'n specialiteit zijn in rooie wijnen Medoc, Bourgogne, etc., invloed gehad op de teint van z'n nageslacht.

Hij keek me aan met 'n gezicht van hoe heb ik 't nou met je, maar ik was onverbiddelijk, en stoomde door:

En wil je 't nu heelemaal precies weten, hier, kijk maar. En ik stroopte tot aan den elleboog mijn mouw op, declameerend met 'n kleine variatie: „Wit zijt ge, o Wolfert, en blank is uw arrem" Praeludium is ietwat breed uitgegroeid, maar des te duidelijker illustreert 't de langdurigheld van mijn wandelen onder de West-Indische palmen, en toch — let er op nu komt 't — gedurende al die lange jaren heb ik *nooit, nooit* mijn kleine zwarte luyden zien zitten rond 'n tafel, vader, moeder, kroost, om te dineeren of lunchen, enfin om te eten, nooit. Ik kom op zoowat elk uur van den dag de hutten van mijn buitennegers binnengedoken, maar waren ze tegen den avond bezig hun funchi cum suis naar binnen te vingeren, dan gebeurde dit steeds in verspreide colonne, net als de moderne methode van 't oorlogsveld.

Vader zit gewoonlijk te buffelen op 'n bank, ruggend tegen slaapkamerwand, moeder scharrelt rond met in pot schrapende lepel, — 'n ideale directrice van 'n distributiekantoor zou ze zijn — en over kinderen duikel je allomme met uitgeholde kalebas en kleverige vingertjes op hutvloer en koraal, omringd van ribbige honden, brutale, verwaaide kippen, en snuitrimpelende biggetjes.

Wat zal 't dat soort van nieuwelingen vreemd vallen, den eersten dag nà hun aankomst op Scherpené, om in die groote zaal vol jongens fatsoenlijk aan 'n tafel te moeten zitten, met 'n bord, glas of kopje te werken, en lepel, vork en mes te hanteeren.

Ik kan me die penible situatie van die kleine, vrij gevochte darkies vrij wel indenken.

Daar tusschen die helwitte eetzaal muren, wordt kranig importwerk geleverd, adres „departement van binnenlandsche zaken".

Die gezonde levenslustige knapen hebben nog geen last van dispepsia of maagkrampjes, maar lepelen en vorken er met animo op los, als hun geitenboutjes, boonchi, of foenchi, of arepa, of sankochi, of guyambo wordt opgediend.

Hun menu bestaat gewoonlijk uit de bekende overgezonde Curaçaosche volkskost; en dat is goed gezien.

Ze weten heelemaal niet, wat 'n hors d'oeuvre, 'n potage à la Créole, 'n Consommé Brunoise, of 'n Fricandeau de veau is, en dat is maar goed ook.

Hosé, de onbetaalbare oud-weesjongen van St. Rosa, presideert met tact dit veelkleurig table d'hôte, en als z'n „Geloofd zij Jesus Christus" klinkt, dan komen de tongen los, wat je denken doet aan 'n ietsje lager getransponeerd lawaai in parkieten afdeeling van Rotterdamsche Diergaarde.

In luchtige jongenskeuken met ruime transparente galerijvloer, worden door 'n stuk of wat uitverkorenen, de gerechten in mekaar gezet, en met uitbundig succes, want wat zoo'n jongensmaag stuwen kan, grenst aan 't fabelachtige, dat weet ik nog wel uit de dagen van mijn ééncijfer jaren.

Zag op schoongeschrobde tafel 'n enorme teil visch staan.

Heerlijk, zegt mijn compagnon, en ik, ik rilde.

Of ik geen vischliefhebber ben?

Menschlief, ben indertijd idolaat geweest van 'n vischdinétje, maar na mijn vischvergiftiging, 'n jaar of wat geleden, kan ik geen visch meer zien.

Als ik op wijs advies toen niet bij tijds had ingegrepen, door ettelijke vomeerpoeiers naar binnen te werken, dan had nu ergens op een onzer Bovenwindsche eilanden 'n grafsteen gestaan met 't opschrift: Hier ligt Jan Paul. Bid voor hem.

Vischvergiftiging, nonsens! Visch kan alleen vergiftigingsverschijnselen veroorzaken, als ze, òf te oud of te veel aan de zon is blootgesteld en dus eenigzins of geheel tot ontbinding is overgegaan, aldus indertijd Dr. Boeke.

Eustatiaansche Folklore hield 't echter anders.

In de buurt van Saba zijn onderzeesche koperbanken.

Is visch, welke ook, op die bank aan 't bonjouren geweest, dan is die visch per se vergiftigd.

Er is één visch — naam is me ontschoten — die men op Eustatius *nooit* verorberen zal, hoe hongerig men ook zij, want dat staat gelijk met harikiri.

Well, zoo stelde 'n bekende visscher voor aan Dr. Boeke, die er om loech, well, Doc, ga vanavond met mij in zee, we zullen komfoor met ingrediënten meenemen, ik weet precies waar die visch huist. Ik zal je zoo'n exemplaartje vangen, oogenblik schoonmaken, en lekkertjes voor je bakken, maar ik waarschuw je vooruit, als je er één mootje van eet, dan breng ik slechts je lijk terug hier op ditzelfde strand.

Maar de docter ging niet op 't voorstel in.

Voor de waarheid van dit tragischdialoog kan ik niet instaan, maar 't is me precies zoo verteld door dienzetfden visscherman, die, 't is waar, nu en dan reusachtig kon hyperbolen.

Van 't oord der culinaire genietigingen, een twee trappen op naar de hoogere regionen van 't dolce far niente, naar de slaapzaal, waar morpheus, de altijd geeuwende mafpotentaat z'n scepter zwaait.

In goed geventileerde reuze-hal, staan daar, mannetje naast mannetje, 'n tachtig ijzeren ledikantjes.

Early to bed, and early to rise.
Makes a man healthy, wealthy and wise.

is hier 't devies.

Om 8.30 P. M. bimbamt plots ouwe farmbel hoog boven 't speelgejoel haar „stil en stil en stil", (ik bedoel klanknabootsing met 'n dikke Rotterdamsche 1) elboogend zoeken zij hun plaats in de rij, en twee aan twee gaat 't naar de kapel, om 't avondgebed te bidden.

Na 'n minuut of vijf kletsgeschuifel van kleine voetjes over galerijtegels, optocht van jongens met nattigen wijwater voorhoofden, geeuwend enooghoekjesnokkelend verdwijnt rechts omhoog, benend trap op, dortoir binnen, kleertjes uit, nachthempie aan, 'n plof, 'n kruisje, ze slapen.

In surveillantenkamertjes aan beide kanten der zaal, spiedt wakend oog, of alles in orde is.

Verkouden neusjes zagen met geopende toetlippen, nerveuse wildzangen prevelen en ruziën en woelen in hun slaap, en 'n paar kleine, pas in getreden buitennegertjes uit mijn buurt schieten als de klok 2 slaat, opeens klaar wakker. Geen wonder, hoe vaak zijn ze vroeger op dat uur er niet uitgetrommeld om de beesten te helpen melken, of met moeder z. g. naar de stad te gaan.

Vijf uur! Wekker in kamertje rechts loopt af met irriteerend gewir. En nu galmt opeens weer in helle klank de ouwe farmbel haar onbarmhartig bim bam! er uit! bim bam! er uit! door 't nog donkere witte huis op den berg, zoodat de duiven uit de til boven de poort verschrikt 'n rondje wieken over de binnencour, en de kippen beginnen te kakelen alsof ze 'n stuk of wat eieren van 7½ cent in hun nest hadden gelegd.

Switch! Switch! Switch!

Bovenwindsche Stemmen.

Philipsburg, den 3en Januari 1922.

Sprokkelingen: Onder dien titel is er verschenen in de „Amigoe di Curaçao" een stuk van de Redactie, bevattende voorstellen die, volgens haars inziens, tot verbetering op bezuinigings gebied zouden kunnen strekken.

Heel praktisch is dat idee van het samensmelten van twee of drie betrekkingen in één. Op zoó'n wijze kan ongetwijfeld heel wat geld bespaard worden. Bij de Franschen is dat al lang het geval geweest tot dat de gewoonte een tweede natuur is geworden.

Van daar is zelfs het werkwoord „cumuler" door de Fransche Academie in het leven geroepen. Bij ons bestaat hetzelfde principe.

In *beide* gevallen gebeurt dat echter voor zoover 't bijbaantjes aangaat, of ten minste aanstellingen die niet aan te groote verantwoordelijkheid gepaard zijn.

Om echter deze wijze van doen te volgen en twee hooge betrekkingen, zooals die van Gezaghebber en Rechter saam te voegen, zou onzes inziens, een te grooten stoot aan het hedendaagsche besef van *gezag* en *recht* teweeg brengen en logisch aanleiding geven tot het samenvoegen van nog hoogere betrekkingen, hetgeen een schat geld zou besparen, ja besparen, doch geheel en al in strijd met de eerste beginselen van regeeren. Voordat wij echter in bizonderheden beginnen te treden, vragen wij ons af, wat is het doel van de redactie?

Bezuiniging, voorzoover het billijke inkrimpen van uitgaven betreft, of bezuiniging ten koste van alles, zelfs met opoffering van eigenschappen waarop alle natuurverschijnselen gegrond zijn, nl. *orde* en *eenheid*? De eerste soort gelooven wij. Nu zullen wij trachten te bewijzen in hoeverre het samensmelten der betrekkingen van Gezaghebber en Rechter onder de tweede zou vallen:

1o. In abstracto: Laten wij eene bijenkolonie bezoeken. Wat bespeurt men onder deze viervleugelige insecten? Een stelselmatige organisatie van orde, werkzaamheid en vlijt, waaraan een hoofd staat in den vorm van eene *koningin*. Er zijn werkbijen en darren. Vervangt men nu de koninginbij door een werkbij of een dar, die tegelijkertijd de diensten van beiden zal moeten doen, dan zal men wel de verwarring zien die door zoo'n maatregel veroorzaakt zal worden.

De werkbij zal zijn eigen vak moeten verzuimen om op een zeer onbevredigende wijze de rol van koningin te spelen. Trouwens zij is door de natuur niet geschapen om koningin te worden. Aangenomen dat ze toch de werkzaamheden van Koningin zou kunnen doen, dan zouden misschien de woorden van Matheus bewaarheid worden: „Velen zijn geroepen, maar weinigen zijn uitverkozen." En al leeft de werkbij de door de Natuur haar opgelegde verplichtingen stipt na, is zij toch niet in het bezit der hoedanigheden der koninginbij, die geschapen is om haren bijenstaat instinctmatig te regeeren en de orde er in te handhaven.

In het menschelijke leven komen er wel echter nu en dan gevallen voor waarin de hoedanigheden der bekleeders van het eene ambt ook bij die van een ander gevonden worden. Maar 't zijn uitzonderingen op den regel, zooals, b.v. Michel Angelo, die schilder, beeldbouwer en bouwkundige tegelijkertijd was en die in elk dier vakken uitmuntte. Doch, als hij schilderen moest, kon hij in denzelfden tijd noch beeldhouwen noch bouwen. Deden zich gevallen voor waarin hij tegelijkertijd de drie ambten moest bekleeden, kon hij dat zeker niet gedaan hebben. Het eene zou voor het andere hebben moeten wijken. Het zou hem onmogelijk geweest zijn om met twee handen te verrichten wat van zes handen vereischt werd. Hulde aan dien talentvollen Italiaan! De individueele bruikbaarheid zijner ambten kon toch niet hoog gehouden worden; en

2e. In het concrete: Wij gaan nu tot een vraagstuk over, dat zelfs niet op natuurkundige beginselen schijnt gegrond te zijn; want volgens de eigenschap van ondoordringbaarheid kunnen twee voorwerpen te zelfdertijd niet dezelfde plaats innemen. Het samensmelten der der ambten van Gezahebber en Rechter is toch op bezuinigingsgebied beoogd. De eerste gedachte dan die zich onwillekeurig van onzen geest meester maakt is, zijn deze twee titularissen, volgens Multatuli, twee loopende „certificaten van onbruikbaarheid? Zitten ze alhier stilletjes om hun traktement te ontvangen en niet te verdienen? Voeren zij niets uit? Slaat het bevooroordeeldste oog hun doen en laten nauwkeurig gade, kan het dan conscientieus tot dat besluit komen? Waarachtig neen! Beide ambtenaren houden hunne betrekkingen hoog in *woord* en *daad*. Geen energieker man heeft het Gezaghebbersambt alhier bekleed dan Kapitein van der Zee. Wie kan dat tegenspreken?

De concrete conceptie van wat dat ambt behoort te worden leeft hij openlijk na. Zit hij den heelen dag op zijn kantoorstoel om het hoofd te breken over de abstracte problemen der bureaucratie, die op den langen duur met een propvol prullenmandje eindigen? Of bevindt hij zich niet onverwachts ter plaatse om zich persoonlijk te overtuigen, dat de ambtenaar of dagloner zijn plicht doet, waar hij ook mag wezen, en dat geld van Gouvernementswege niet op een nutteloze wijze vergooid worde. Of, vindt hem niet bijtijds op kantoor die stroom van menschen die *elken dag* de diensten van den Gezaghebber noodig hebben? Slaat men blad voor blad de plaatselijke en koloniale keuren en verordeningen om, wat vindt men dan voor zoover 't deze eilanden aangaat? Dat de Gezaghebber de spil is waarom ze haast allemaal wentelen. Er moet dus een Gezaghebber wezen die *per se* ten allen tijde geraadpleegd kan worden. Wie handhaaft op eene behoorlijke wijze orde en gezag over deze drie eilanden? Wie doet, als de gelegenheid zich voordoet, voorstellen, die de belangen van het meerendeel zullen beschermen en niet geld in de zakken van enkelen doen gooien? De Gezaghebber; en als die Gezaghebber zijn plicht onpartijdig doet, dan heeft hij de handen vol.

't Is al een jaar sedert de Rechter alhier werkzaam is. Zaken zijn door hem wekelijks behandeld. Doch op het einde van het jaar waren er een tal van straf- en burgerlijke zaken die tot nu toe uit gebrek aan tijd, niet kunnen behandeld worden. Trouwens de Rechter heeft het zoo druk dat hij maar eenmaal den Gezaghebber vertegenwoordigen kon. En wat beteekent gewoonlijk die vertegenwoordiging? Niets anders dan den loop van zaken gaande te houden.

Toen de Rechter hier pas kwam, bevond hij zich elken dag op 't kantoor. Hij werd echter zoo druk geïnterviewd dat hij verplicht werd onlangs 3 dagen in de week thuis te blijven, om tijd te kunnen krijgen zijne processen aandachtig te bestudeeren.

Zou het nu billijk zijn jegens de ingezetenen van deze drie eilanden twee zulke hooge betrekkingen als die van Gezaghebber en Rechter in een te smelten?

Het eene ambt zal ontegenzeggelijk voor het andere zwaar moeten lijden, zoo zwaar, dat men het 3-Gezaghebbers-systeem weer zal invoeren. Er zijn toch lui, die dat graag zouden willen beleven, lui die naar bevordering snakken. Gezag of recht in handen van een kind, liever dan in die van menschen die met een ijzeren wilskracht optreden. *Taisez vous,* geachte Redactie. De tegenwoordigheid alleen van een Gezaghebber met het volle besef van zijn plicht bezield, beteekent op deze eilanden veel. Laat de geachte proponent van dat zamensmelting-voorstel eventjes op dit eiland komen wonen, dan zal hij wel anders denken.

We zijn er vast van overtuigd.

„De Gezaghebber heeft het wel druk", zal zijne ervaring zijn.

Het zijn feiten die wij hebben aangehaald en geen fictie.

Zou het ook rechtvaardig zijn jegens de bevolking dezer drie eilanden dien rechter van zijn kostbaren tijd, die al zoo nuttig besteed wordt te berooven om den rol van Gezaghebber ten halve te spelen. Ten volle het te doen zou hem onmogelijk zijn. Zijne twee handen zijn al overvol.

Veronderstel echter, dat de Kolonie Curaçao zoo arm is geworden, dat er slachtoffers moeten zijn, zoowel onder de kleine als onder de groote ambtenaren, hetgeen ook rechtvaardig zou zijn.

Wij beginnen dan met de op het tafereel geplaatste bezuinigings-schijf *Kolonie Curaçao,*

De kogel van de Redactie treft en de Gezaghebber der Bovenwindsche eilanden is uitgelicht, weggeschoten, en de Rechter is met de 2 helften van Rechter- Gezaghebber 2× vergroot terwijl de waardigheid, de nietigheid dier twee ambten door dat schot 4× werd verkleind.

Zou het niet billijk jegens dien Gezaghebber zijn, dat de schutter met zijn oefeningen ophield?

Wij denken van neen. Hij is op jacht naar bezuiniging.

Om dezelfde redenen kunnen de betrekkingen van Ontvanger en Administrateur van financien vereenigd worden. Men moet noch op de waardigheid noch op de nietigheid dier betrekkingen letten. De noodzakelijkheid voor bezuinigen bestaat. Weer een ander schot, en nog een paar schoten meer, en de Administrateur van financien, de Directeur van Openbare Werken, de Inspecteur der het Onderwijs en de Inspecteur van Posterij naar de maan geblazen. Dit zijn hoofdbetrekkingen die terwille van bezuinigen best saangesmolten kunnen worden, ten minste als men het Gezaghebbersanbt als een precedent neemt. Zoodoende, zou de Redactie gerechtvaardigd zijn een stuk of acht punten op de schijf onderschot te nemen, totdat hij het middelpunt, den Gouverneur bereikt. Eenmaal begonnen, moet zij voort gaan. De betrekkingen van Voorzitter van het Hof van Justitie en Gouverneur kunnen best saamgevoegd worden. Wat geeft het of 't idee van *gezag, recht* of *eenheid* geschaad wordt!

Bezuiniging is het wachtwoord! Wat scheelt het of, den kleinen man vertrapt en de grooten naar etherische ruimten gespoten worden.

De Koloniale perspomp bezuiniging is aan het werk. Geld moet bespaard worden, *redelijk* of *onredelijk.*

Enfin, door dit geschrift hebben wij maar getracht om uit te leggen hoe het beoogde samensmelten van de twee hooge betrekkingen van *Gezaghebber* en *Rechter* zou werken, alsook de consequenties aan te duiden die voor oogen zullen moeten gehouden worden.

Naschrift der Redactie:

Wij hebben onzen geachten Correspondent volledige vrijheid gelaten zich uit te spreken tegen het voorstel der redactie, hopende daarmede het algemeen belang te dienen.

INGEZONDEN.

Curaçao 11 Januari 1922.

Geachte Redactie

U zoudt me zeer verplichten, indien U onderstaande regels in Uw geacht blad wilde opnemen.

In het jongste nummer van Uw blad komt een stukje voor onder het hoofd "voetbalsport", van welk artikel ik met belangstelling heb kennis genomen.

Ik kan me voorstellen, dat iemand, die het verslag over den voetbalwedstrijd Sparta - Juliana gelezen heeft, behoefte voelt, zijn gemoed te luchten, doch het ware beter geweest, indien de schrijver van bovengenoemd stukje diverse feiten meer in overeenstemming met de werkelijkheid had neergeschreven. Ik doel hier op het „incident" met de roephoornmenschen tijdens de eerste ontmoeting Sparta-Les Etrangers.

Dat het aangevallen verslag van de Amigoe van 24 December sluit met: „laat ons aan Les Etrangers een voorbeeld nemen . . ." of iets dergelijks, is nonsens; ik geef het onmiddelijk toe. Zoo'n raad slaat als een tang op een varken, want behalve de leden van Les Etrangers zijn er nog hoopjes Curaçaonaars en Hollanders, die óók hun fatsoen weten te houden. Dat men het spel van Les Etrangers om zijn beschaafdheid weet te waardeeren is zeer begrijpelijk en elke lof daarover is wél verdiend. Maar om die vereeniging op een dergelijke manier met niets zeggende woorden te prijzen als in het nummer van 24 December is voor Les Etrangers zelf in de eerste plaats geen reclame. Ik geloof dan ook, dat de leden van L. E. weinig gesteld waren op dezen lof voor hun wellevendheid.

Maar nu die andere kwestie over de scheepsroepers. De schrijver klaagt over de houding van enkele leden van L. E., welke gedurende den wedstrijd Sparta - Les Etrangers met scheepsroepers langs het lijntje hebben staan werken. De schrijver verwijt dien menschen, dat ze Sparta hebben uitgejouwd en zelfs zijn overgegaan tot het noemen van namen van eenige dier spelers. Zonder te willen beweren, dat de geachte inzender onwaarheden heeft willen verkondigen moet ik er hem toch op wijzen, dat zijn verhaaltje op z'n zachtst uitgedrukt een grove leugen is. Meneer moet óf zelf niet bij den wedstrijd tegenwoordig geweest zijn, óf gedurende het spel hebben staan maffen. Ik kan hem de verzekering geven, dat de drie bewuste Etrangers van hun roeper alleen gebruik hebben gemaakt, om hun kameraden aan te sporen en om „goeie beurten", *ook van de tegenpartij,* toe te juichen. Ze hadden die roepers meegenomen om een beetje leven in de brouwerij te brengen.

Bij een vorigen wedstrijd was het hun opgevallen, dat alle toeschouwers als wassen beelden met open mond stonden toe te kijken. Dat was anders dan wat je in het stadion te Amsterdam of op Houtrust of Hanenburg in den Haag meemaakt, waar gansche tribunes letterlijk staan te dansen en tienduizenden met het spel meeleven.

In een opwelling van oude hartstochten uit hun studententijd hebben de bewuste boosdoeners toen een roeper meegenomen en het komt me voor dat ze met die dingen tot vroolijkheid van het publiek en van de spelers gewerkt hebben. Ze wisten echter gedurende het spel de vormen der wellevendheid volkomen in acht te nemen en vriend en vijand toe te juichen als het verdiend was. Dat namen van spelers luide genoemd werden is daarom reeds een onmogelijkheid, omdat de drie roepende misdadigers geeneen lid van Sparta noch van gezicht, noch bij naam kenden. Het was eerst voor de tweede maal, dat zij Sparta zagen spelen. Wél is waar dat in het heetst van het gevecht een Curaçaonaar den Hoorn van een der heeren afnam en gebruik om een der leden van Sparta op beleedigende wijze mee toe te roepen. Ik kan den

---

En zaal en kamer en gang baadt weer in 'n zee van electrisch licht. Scherpenheuvel ontwaakt, is wakker.

Slaapdronken jochies tuimelen uit slaapkoets, beenen en armen werktuigelijk in kamizooltje, en haasten zich naar nabijzijnde waschzaal.

Wie 't eerst komt, wie 't eerst wascht. 'n Dertigtal kranen boven geëmailleerde lampetkommen, 'n draai en nog 'n draai, en brrr rillen ze, als 't koude water hun om de ooren spat. 'n Greep in de zeepbak, schuimende zeepsop doet hen proesten, 'n andere greep naar breed van plafond afhangende handdoek sans-fin, afgedroogd, lampetkom omgekkerd, wie volgt!

Nu weet ik wel, dat die zeep geen „jabon de Reuter" van firma de Lannoy is, el mejor jabon, van alles wat er in de wereld op dat gebied bestaat, en dat die oneindige-handdoek niet is van 't fijnst damast, maar toch! die Scherpenheuvelmannetjes leeren, hoe 'n geciviliseerd mensch in den ochtend z'n huid bewerkt, om weer fatsoenlijk voor den dag te komen.

Bij moeder thuis maakten ze zoo'n drukte niet van hun morgentoilet, dat heb ik vroeger al eens trachten te beschrijven in mijn „Eustatiaansche Ditjes en Datjes," en hier buiten in mijn buurt gaat 't precies zoo.

Ben wel 'n beetje jaloersch op die moderne lavabo's.

Had ik maar hier op San Willibrordo zoo'n kraantje in mijn slaap- en badkamer, met 'n gewapend betonnen tank van 30 H.L. inhoud op mijn dak zooals daar, wat zou ik geuren!

Weer 'n beltik, en omlaag beenen ze, allemaal frisch, brandschoon, naar devote kapel om morgengebed te bidden, en daarna de H. Mis te hooren.

't Zijn slechts 2 zalen bij mekaar getrokken, maar mettertijd zult ge 's zien, wat prachtkapel, wat juweel van stijl en bouw en uitvoering, ze geheel en al met eigen krachten zullen optrekken.

Communiebank is 'n kunststuk, 't milieu er van 'n sober gepolychromeerde bas-reliefgroep van den Zaligmaker, den grooten kindervriend te midden der kleinen, Amerikaansch werk, treffend mooi, en aan weerskanten medaillons gepenseeld niet zonder verdienste door kunstzinnigen Frater Paschasius.

Ook de kruiswegstaties, copies naar de beroemde Bueronerschool, en door denzelfden artistieken Frater 'n weinig bijgetint, maken 'n pieuse indruk, zullen ook later 'n sieraad zijn voor de nieuwe kapel.

Weer of geen weer, Vrijdags begeeft zich onze Bisschop steeds naar 't hem zoo dierbre Scherpenheuvel, en leest er Zaterdags en Zondags de H. Mis voor de armsten onder de armen van zijn Vicariaat, en hun goede leermeesters.

Eigenlijk is 't hier wel de plaats, om eindelijk eens naar voren te brengen die stille onvermoeide stoere werkkracht van onzen Bisschop Mgr. Vuylsteke, zijn breeden gezonden kijk op personen, toestanden en zaken, dat onwankelbaar vertrouwen op God's voorzienigheid, als 't geldt iets tot stand te brengen wat de tijdsomstandigheden eischen, en dan kalm maar vastberaden door te zetten, ook zonder schijnbaar 't minste vooruitzicht te zullen slagen; maar! helaas! ik weet zeker, dat stalen bisschoppelijke kroontjespen met fijne dunne halen al die regels in mijn copie schrappen zal, 't is daarom alleen dat ik zwijg.

En hier is mijn heiligdom, en Frater Directeur smeet de deur van z'n kamer wijd open.

Wel heb je me van mijn leven! Ja zeker! dat is dezelfde kamer, waarin ik jaren her zoo'n idioot figuur geslagen heb!

Dat moet ik u toch 's eventjes vertellen.

Ik was op 't toenmalig seminarie bij de professoren op afscheidsbezoek, 'n dag of wat vóór mijn allereerste vertrek naar St. Eustatius.

's Avonds om 'n uur of 10 bracht de vroegere Pastoor, toen Professor van Weerelt, mij nà 'n gezellig avondje naar diezelfde kamer, stak 'n hooghangende petroleumlamp aan, wenschte me wel te rusten en verdween in de kamer ernaast.

Ik 'm achterna.

Heb je soms 'n trapleer voor me? 'n Trapleer?!?

Ja, om dadelijk die lamp uit te blazen.

O, wacht maar even, hier heb je 'n blaaspijp.

Dankie wel! Bonsoir!

't Was 'n langen koperen gebogen buis met aan 't eind 'n bolle ronding waaruit iets zwarts stak.

Nà 'n minuut of 10 been ik in nachtgewaad, gewapend met bewusten blaaspijp naar lamp, hoek pijpend in lampeglas, zet mijn lippen aan houten mondstuk en blaas.

Geen succes.

Nog eens, crescendo!

Weer poedel.

Blaas mijn koonen op als 'n plafondengel.

Vlam verwoog nog niet.

Zeker verstopt, maar ik laat me door zoo'n ellendig stuk pijp niet op de kop zitten, uit zal je, en ik blaas me op als 'n kikker.... boem, boem, tegen de muur.

Hello, Jan Paul, wat voer je toch uit?!

Wat ik uitvoer?! Ik kan die (leelijk woord) lamp niet uitkrijgen.

Niet uitkrijgen? maar ik heb je toch 'n blaaspijp gegeven!

Die blaaspijp is 'n humbug, blaast heelemaal niet.

Wacht even, ik kom.

Deur open, slaperige Prof. van Weerelt verscheen.

Zeg Pau, ben je niet goed?

Waarom zou ik niet goed zijn?

Ja, maar, je ziet er zoo rood en opgezet uit.

Mag je den drommel! heb me bijna 'n ongeluk geblazen.

Ah zoo?! toe probeer 't nog 's, en toen begonnen z'n donkere kijkers verdacht ondeugend te pinken.

All right, zal je 't evident bewijzen dat die blaaspijp van jullie 'n falsaris, 'n ding van niks is, en ik haalde eens diep-diep adem en begon als de „Trompeter von Säkkingen" te blazen, te blazen, tot 't me groen en geel voor de oogen werd.

Heb nooit van mijn leven iemand zoo onbedaarlijk zien lachen, de tranen biggelden 'm over z'n neus, Schei uit, Pau, schei uit, ik kan niet meer, en hij pakte me die ongelukkige blaaspijp uit de fikken.

Zie je wel, dat ik gelijk heb, dat ding is massief, is 'n compakte massa, is 'n gewone koperen staaf, zij hebben jullie leelijk beet gehad, probeer jij maar 's," en toen kreeg ie 'n versche lachaanval.

Wat bleek?

Samen op zeilbed gezeten, werd me onder veel geproest, en, o, nee maar, en die is goed, zaakkundig geëxpliceerd, dat koperen bolle ronding 'n rubber balletje omsloot.

Houten staafje, dat ik voor blaasmondstuk had aangezien, was handeltje om bal plat te drukken, en dan....

Ja maar, repliceerde ik, ietwat uit mijn hum, dan is dat ook geen *blaaspijp.*

En toen begon ie weer te lachen.

Enfin, we boomden nog wat, en toen trok buurman nog telkens schouwderschokkend zich in z'n particuliere vertrekken terug.

In 'n wip was toen mijn lamp uit en ik in bed.

Maar 'n half uur later hoorde ik zeilbed in de kamer naast me nog nu en dan verdacht schudden.

Blij, dat die blaaspijp-historie uit is, want de muggen en vliegen eten me op.

Nu zoo erg is 't toch niet?

Neen? Weet u, wat mijn plaatsvervanger, toen ik in December ll. 'n dag of 10 in de stad was, hier op mijn tafel achter liet?

't Volgend gedicht:

„Slechts één gebrek.
„In dit vertrek.
„Je blanke nek,
„Wordt muggenspek."

O zoo!

San Willibrordo — Jan Paul.

17 Januari. — **(Wordt vervolgd.)**

geachten inzender echter de verzekering geven, dat dien Curaçaoenaar door den eigenaar van den roeper het voorwerp onmiddelijk is afgenomen en hem op hoffelijken toon verzocht is, zich voor dergelijke uitlatingen van eigen instrumenten te willen voorzien.

Ik zou gaarne willen weten, hoe de inzender aan het praatje is gekomen en verzoek hem daarom beleefd er zoo mogelijk melding van te willen maken.

Het kan heusch geen kwaad, dat het publiek met de spelers meeleeft en ze aanmoedigt, maar het moet niet op voor de tegenpartij kwetsende manier gebeuren. Entusiasme bij de toeschouwers verhoogt de aantrekkelijkheid van het spel, maar bij den wedstrijd Sparta-Juliana maakte het publiek er een zootje van. Ieder fatsoenlijk mensch zal dat moeten toegeven.

Ook maakt de geachte inzender me niet wijs, dat drie menschen welke gedurende een half uur met een scheepsroeper hebben staan werken, een geheelen volksstam binnen drie maanden in zijn nadeel kunnen hervormen.

Tot slot zou ik van deze gelegenheid nog gebruik willen maken om alle sportliefhebbers aan te raden, zooveel mogelijk *achter* de krijtlijn te blijven staan, wanneer ze als toeschouwers een voetbalwedstrijd bijwonen. Het is voor de spelers in de eerste plaats en ook voor de andere toeschouwers vervloekt hinderlijk en vervelend, wanneer heele sliertén van menschen over de lijn schuiven en en eenige meters in het veld blijven staan. In zulke gevallen dienen de grensrechters energiek op te treden. Nog beter ware het, indien het gouvernement een eenvoudige balustrade rond Mundo Nobo kon bekostigen. Laten diverse sportvrienden daar eens op aandringen.

U Redactie, dank ik voor de verleende plaatsruimte.

Een der Zondaars met de roepers.

Redactie Amigoe.

Mijnheer.

Namens het „Nederl. Verbond Groep Antillen" verzoek ik U onderstaand bericht te plaatsen — een advertentie voor het volgend nummer zal ik U doen toekomen.

Hoogachtend
Uw dankz.
H. Scholtens K.

Het Nederlandsch Verbond Groep Antillen, gevestigd te Willemstad (Curaçao) hoopt Zaterdag 21 Januari, 's avonds 8 uur, in het Kransgebouw een Openbare feestelijke Vergadering te houden. De hoofdschotel zal zijn een tooneelwedstrijd tusschen leerlingen van de Wilhelminaschool en de Hendrikschool, die opgeluisterd zal worden door muziek en zang en gymnastiek. Voor de wedstrijd hebben de dames: Mevrouw Haayen-Spit, Mevrouw De Haseth Moller en de Heeren S. M. L. Maduro en Majoor C. van Roggen zich bereid verklaard de jury te vormen. Een dansje zal de avond besluiten.

Ingezonden.

Curaçao, Januari 1922.

Den Heer Hernandez.

Uw ingezonden stuk kan ik niet onbeantwoord laten, want, hij die zwijgt stemt toe niet waar? Welnu Heer H. heeft U mijn stuk wel aandachtig gelezen, of zoo maar eens oppervlakkig? Ik schreef namelijk dat de Heeren leden van Les Etrangers hunne goedkeuring (aanmoediging als U wilt) zoowel voor mooi spel van Sparta als voor Juliana gaven, en dat daaraan een voorheeld genomen kon worden. Nu komt U ineens op de proppen met de wedstrijd van een jaar geleden, Sparta-Les-Etrangers, toen de leden van L. E. met scheepsroepers kwamen. Welnu Heer H. dat zal niemand ontkennen, maar wel dit, dat op *éene* uitzondering na, de leden van L. E. *toen*, de leden van Sparta niet uitjouwden. Wel is één der leden van Sparta, n. l. Domacasse toen op een zeer onwaardige wijze uitgefloten en getart, maar Heer H. dit geschiedde toen niet door een der Leden van L. E. maar door een geboren Curaçaonaar, ik meen door een lid van de toenmaals bestaande vereeniging Sarto, wien ik toen mijne afkeuring op Mundo Nobo niet heb onthouden.

Maar H. Hernandez, wat ik hoorde door de door mij bedoelde Heeren is te vulgair om in een courant te plaatsen. Ook wil ik U nog eens er op wijzen, dat een lid van L. E. die Heeren op hun smakelooze houding wees. De bedoeling van mijn schrijven was niets anders, dan dat de vereenigingen die op Mundo Nobo een wedstrijd spelen, noch de een noch de ander, door het publiek lastig worden gevallen. Indien U Zondag j. l. op Isla was had U wederom kunnen zien en hooren, dat de H.H. leden van L. E. de unfaire gewoonte niet bebben om hunne tegenpartij uit te fluiten of uit te jouwen.

Mijnheer de Redacteur,

U mijn dank voor de plaatsing.

Een Toeschouwer

Ingezonden.

Curaçao 11 Januari 1922.

Geachte Heer Redacteur, Juliana verzoekt u beleefd onderstaande in de Amigoe di Curaçao te plaatsen.

Zaterdag j. l. lazen wij in uw blad het stuk van den Heer Hernandez, en wel, dat de H. H. Leden van Les Etrangers begonnen waren met scheeproepers hunne tegenstanders uit te fluiten en uit te jouwen.

Welnu, waarde Heer Redacteur, hiermede willen wij openlijk onzen dank, brengen aan de steeds sportieve manier van Les Etrangers; steeds zijn wij daar en door de H. H. Leden van Les Etrangers, en door het publiek dat er gewoonlijk op „Isla" is, zeer prettig ontvangen, en nooit zijn wij van die zijde lastig gevallen, integendeel altijd was het een zeer vriendschappelijk spelen.

Aan u, Mijnheer de Redacteur onzen Hartelijken dank voor de plaatsing.

Aan u Mijne heeren Leden en Supporters van Les Etrangers onzen dank. We willen hopen dat het steeds zoo moge zijn en blijven. Zoo teekenen wij

De Militaire V. V. Juliana.

Berichten uit de Kolonie.

H. Vormsel.

Zondagmiddag diende Z. D. H. Mgr. M. G. VUYLSTEKE het H. Vormsel toe aan 28 jongens van Scherpenheuvel.

Welkom.

Maandagmorgen zal met de „Frieda" hier aankomen van Bonaire, de Hoog eerw Pater Magister B. D. VAN BREDA, Provinciaal der Eerw Paters Dominikanen in Nederland. Pater Vicaris LUYCKX zal Z.H.E.W. vergezellen.

Wij heeten Pater Provinciaal en Pater Vicaris hartelijk welkom.

Goede Reis.

Gisteren is met de *Frieda* naar Bonaire vertrokken de Zeereerw. frater ELIGIUS, Algemeen Overste der Eerw Fraters van Tilburg, in gezelschap van den Eerw. Frater Radulphus, Directeur van het Weeshuis te Scherpenheuvel.

Koloniaal Verslag.

In dank ontvangen van het Gouvernement het Koloniaal Verslag 1921.

Ierland.

Bijna een maand nadat het Engelsche Parlement aan Ierland onafhankelijkheid had gegeven heeft de Dail Ereann het aanvaard met 64 stemmen en 57 tegen.

Deze geweldige minderheid is een bewijs, dat de Ieren niet algemeen te vreden zijn en maar een eind gemaakt hebben aan den politieken strijd om verdere dwangmaatregelen en bloedvergieten te voorkomen.

Ot de inwendige rust nu ook terug zal keeren bij zoo groot verschil van gevoelen? Wij hoopen het, maar vreezen.

Cannes.

De grootmogendheden zijn weer vergaderd om de financiëele moeilijkheden van oorlogsschuld en dergelijken te regelen. Ook Duitschland werd uitgenoodigd.

Gedecoreerd.

Het Venezolaansch Gouvernement heeft begiftigd met het Borstbeeld van den Bevrijder, Simon Bolivar-orde, de Heeren H. J. TH. BOOMGAART, ED. PENHA, ROBERTO S. DE LANNOY en J. M. L. MADURO.

Aan alle nieuwe Ridders onze hartelijke gelukwenschen.

EXAMENS.

Wij zijn thans in staat den uitslag van de onderwijzersexamens, alsmede van de eindexamens der verschillende scholen en leergangen mede te deelen.

Bij de onderwijzersexamens in November en December slaagden:

voor onderwijzeres 4e klasse: Mej. I. M. Gijsbertha van Curaçao;

voor Engelsche taal: Mej. E. Lansberg van Curaçao;

voor Spaansche taal; Mej. L. M. Pijpers van Curaçao;

voor Nuttige Handwerken: Mej. S. E. Argus en Mej. M. M. Thijssen van Curaçao; Mej. A. C. Pourier en Mej. L. E. Pourier van Bonaire; Mej. W. H. van de Post, Mej. A. P. van Rhee en Mej. J. M. Vulkers van Aruba.

Het einddiploma van het St. Thomascollege werd behaald door G. Paula.

Het getuigschrift, dat de hoogste (negende) klasse der openbare M. U. L. O. scholen met vrucht is doorloopen kon worden uitgereikt aan:

J. H. Beaujon, E. F. Elenburg en G. A. Winkel, leerlingen der Hendrikschool, Mej. W. M. Chumaceiro, Mej. N. de Haseth, Mej. M. Heyer, Mej. S. Neumann en Mej. D. Salas, leerlingen der Wilhelminaschool.

De volgende getuigschriften werden na afgelegd examen door den Commissie van Toezicht op den Leergang voor Handelsonderwijs uitgereikt:

voor Boekhouden en Handelsrekenen aan: M. E. Dovale, J. E. Irausquin, J. M. Kroon en P. Van Der Veen:

voor Nederlandsche Handelscorrespondentie aan: M. E. Dovale, C. H. W. Royer Hueck, J. E. Irausquin en P. Van Der Veen;

voor Engelsche Handelscorrespondentie aan: J. E. Irausquin en P. Van Der Veen; en

voor Spaansche Handelscorrespondentie aan: J. E. Irausquin en C. H. W. Royer Hueck.

De commissie door den Gouverneur benoemd tot het afnemen van het eindexamen van den Leergang voor Zeevaartkunde op Curaçao reikte een getuigschrift uit aan: Jacobo Eleonora, Gregorio Eusebio, Isbelio Faneyter, Hugo Cressmann, Isberio Lauff en Miguel Wolfschoon.

Zeepost.

Uit Nederland bereiken ons klachten, dat brieven *per Zeepost* verzonden en met 7½ CENT gefrankeerd, bezwaard worden met strafport.

Is men in Nederland dan niet op de hoogte van ons posttarief? Dan mag het Hoofd der Posterijen in Nederland van hieruit wel officiëel worden aangeschreven.

Lux.

Zaterdag ll. is het eerste nummer verschenen van dit *Vrijmetselaarsblad* onder redactie van P. BALAGUER. Deze dubbele waarschuwing aan 't hoofd van het blad geplaatst zegt den Katholieken genoeg. Het is voor ons **verboden waar.** De *Amigoe* kan met de *Lux* geen ruil aangaan.

Straten en wegen.

Ijverig is het Gouvernement overal bezig aan het herstel van straten en wegen. Dat men er nu rekening mee houde, dat onze buitenwegen druk bereden worden ook door de zware trucks. Eenmaal in het verkeer toegelaten, moeten de trucks ook kunnen rijden en bij veel regen de wegen niet onbegaanbaar maken voor voetgangers, ezelwagens, rijtuigen en auto's. De wegen moeten harder worden en grooter weerstand bieden. De straten der stad dito dito voor de autobussen. De gewone reparatie zal ditmaal niet genoeg zijn.

De Algemeene Toestand

wordt met den dag beter, prijzen en loonen worden verlaagd, handel en scheepvaart nemen weer toe.

POSTWEZEN.

(Gecontroleerd door den postdirecteur.)

Na de verscheidene veranderingen gedurende '20 en '21 in de tarieven van ons postwezen aangebracht, meenden wij het niet ondienstig ze alle in één algemeen overzicht saam te vatten en onderstaande lijst, die de thans geldende tarieven weergeeft, aan de lezers van den „Amigoe di Curaçao." aan te bieden.

I. PORTO VOOR BRIEVEN, BRIEFKAARTEN EN GEDRUKTE STUKKEN.

A. *Binnenlandsch postverkeer.* (Geldend binnen het 1e. district van Curaçao en rechtstreeks tusschen de eilanden Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (N. G.), S. Eustatius en Saba onderling.)

1. *Brieven.*

	Tot en met	20 gram	7½ cent.
Boven 20	„ „ „	100 „	12½ „
„ 100	„ „ „	300 „	20 „
„ 300	„ „ „	500 „	30 „
„ 500	„ „ „	100 „	40 „
„ 1000	„ „ „	2000 „	50 „

Zij mogen niet meer wegen dan 2 KG. noch langs een der zijden grootere afmetingen hebben dan 45 cM.

2. *Briefkaarten.* 5 ct. voor de enkele of voor elk der twee deelen van de briefkaart met betaald antwoord.
Grootste afmetiug: 14 cM lengte en 9 cM breedfe.

3. *Gedrukte stukken.* (nieuwsbladen, tijdschriften, muziekstukken, visitekaartjes etc.)
voor elke 50 gram of gedeelte daarvan 1½ cent, zoodat voor 500 gram 15 ct moet betaald worden.

Boven 500 gram	tot en met	750 gram	20 ct.
„ 750 „	„ „ „	1000 „	25 „
„ 1000 „	„ „ „	1500 „	30 „
„ 1500 „	„ „ „	2000 „	35 „

Pakketten met gedrukte stukken mogen niet meer dan 2 KG wegen noch langs een der zijden grootere afmetingen hebben dan 45 c M.; in rolvorm wordt een lengte van 75 cM toegelaten naast een middellijn van hoogtens 10 cM.

4. *Monsters van koopwaren.* Voor elke 50 gram of gedeelte daarvan 1½ cent met een minimum porto van 5 cent.

Akten en geschreven bescheiden. Voor elke 50 gram of gedeelte daarvan 1½ cent met een minimum porto van 10 cent.

Pakketten met monsters van koopwaren mogen niet meer dan 500 gram wegen, geen grootere afmetingen hebben dan 30 cM lengte, 20 breedte en 10 hoogte, of — in rol vorm hoogstens 30 cM lengte en 15 cM middellijn.

Akten en geschreven bescheiden mogen niet meer dan 2 KG wegen noch langs een der zijden grootere afmetingen hebben dan 45 cM. In rolvorm 75 cM lengte met middellijn van 10 cM.

Zoowel brieven als briefkaarten, gedrukte stukken, monsters van koopwaren, akten en geschreven bescheiden kunnen worden aangeteekend. Boven het vereischte porto wordt dan een vast recht van 12½ cent geheven; dubbel aangeteekend bericht van ontvangst 25 cent.

B. *Zeepost* (naar Nederlaud en Suriname rechtstreeks over zee)

1. *brieven:* tot en met 20 gram 7½ cent
voor elke 20 gram (of gedeelte daarvan) méér 5 ct.
2. *briefkaarten:* 5 ct per kaart; 10 ct voor betaald antwoord.
3. *gedrukte stukken:* per 50 gram of gedeelte daarvan 1½ ct.
4. *papieren en bescheiden:*
tot en met 250 gram 7½ ct.
voor elke 50 gram (of gedeelte) daarboven 1½ ct meer
5. *Monsters en stalen van koopwaren:* per 50 gram (of gedeelte) 2½ c. Gedrukte stukken, papieren en bescheiden onder één omslag: 1½ cent per 50 gram of gedeelte met een minimum van 7½ cent. Bevat de zending behalve het genoemde ook nog monsters of stalen van koopwaren dan is per 50 gram of gedeelte 2½ cent verschuldigd met hetzelfde minimum van 7½ cent.
Gedrukte stukken kunnen per zeepost tot een gewicht van hoogstens 5 KG. worden verzonden.

N.B. Naar Nederland en Suriname anders dan rechtstreeks over zee, geldt het z.g. mailtarief: brieven 12½ cent voor 20 gram + 7½ cent voor elke 20 gram meer; briefkaarten 5 cent gedrukte stukken 2½ cent voor iedere 50 gram of gedeelte.

C. *Post naar de Vereenigde Staten van Amerika.*

1. *brieven:* tot en met 20 gram 12½ cent
voor elke 20 gram (of gedeelte) daarboven 7½ cent méér.
2. briefkaarten 12½ cent voor de enkele kaart; 25 c. voor betaald antwoord.

(Voor het overige zie men onder D.)

D. *Brieven naar andere landen dan Nederland en Suriname.*

1. *brieven:* tot en met 20 gram 20 cent
voor elke 20 gram (of gedeelte) daarboven 40 cent meer.
2. *briefkaarten:* 12½ cent per kaart; 25 cent voor kaart met betaald antwoord
3. *gedrukte stukken:* (o.n.A.) 5 cent voor elke 50 gram of gedeelte.
4. *akten:* tot en met 200 gram 20 cent
voor elke 50 gram of gedeelte daarboven 5 cent meer.
5. *Monsters van koopwaren:* tot en met 100 gram 10 cent; voor elke 50 gram of gedeelte daarboven 5 cent méér.

Gemengde zending van gedrukte stukken, akten en monsters van koopwaren onder één omslag is toegestaan mits binnen de bepaalde afmetingen en tot een gewicht van hoogsten 2 KG. Het porto voor deze gemengde zendingen bedraagt minstens 20 cent, indien zij akten bevatten, anders minstens 10 cent.

Aanteekenen van alle stukken kost 15 cent; dubbel aanteekenen (bericht van ontvangst) 35 cent.

Het gewicht van brieven mag niet hooger zijn dan 2 K.G.: de afmetingen langs elk der zijden niet meer dan 45 c.M. of- voor zendingen in rolvorm — hoogstens 10 cM. middellijn en 75 cM. lengte.

Hetzelfde geldt voor pakketten met gedrukte stukken en voor pakketten met akten.

Afzonderlijk verzonden gedrukte boekdeelen mogen tot 3 KG. wegen, echter onder de hierboven genoemde afmetingen.

Pakketten met monsters van koopwaren mogen niet meer wegen dan 500 gram; de lengte van 30, breedte van 20 en hoogte van 10 cM. is toegestaan; in rolvorm 30 cM. lengte, 15 cM. middellijn.

N. B. Behalve voor brieven en briefkaarten geldt voor alle andere stukken de regel, dat, indien zij geheel ongefrankeerd worden gepost, de verzending achterwege blijft. Ditzelfde gaat ook op voor binnenlandsch verkeer en zeepost.

II. Postwissels.

A. *Binnen de kolonie.*

	tot en met	f 5. —:	2½ cent
van f 5 —	„ „	f 12.50:	5 „
„ f 12.50	„ „	f 25.—:	10 „
„ f 25.—	„ „	f 37.50:	15 „
„ f 37.50	„ „	f 50.—:	20 „
„ f 50.—	„ „	f 75.—:	25 „

en voorts 5 cent voor elke som van f 25.— (of gedeelte) boven f 75.— tot een bedrag van hoogstens f 250.—

B. *Postwissels voor Nederland en Suriname.*

	tot en met	f 12.50:	5 cent
boven f 12.50	„ „	f 25.—:	10 „
„ f 25.—	„ „	f 37.50:	15 „
„ f 37.50	„ „	f 50.—:	20 „

verder 5 cent voor elke f 25.— boven f 50.— tot en met het bedrag van f 480.—

Naar Ned. Indië 12½ cent voor iedere f25.— Met het overige buitenland is het postwisselverkeer voorloopig geschorscht.

III. Postpakketten.

A. *Binnen de kolonie.*

Voor 1 KG. of minder	15 cent
Boven 1 tot en met 3 KG.	25 „
„ 3 „ „ 5 „	35 „

B. *Naar Nederland of Suriname* (rechtstreeks over zee.)

Voor 1 KG. of minder	70 cent
Boven 1 tot en met 3 KG.	90 „
„ 3 „ „ 5 KG.	f 1.10

C. *Naar het overige buitenland.*

1) Ned. Indië:	tot en met 1 KG,	f 2.70
	boven 1 „ „ 5 KG.	f 3.60
2.) Ver. Staten van Amerika:	tot en met 1 KG.	f 0.75
	boven 1 „ 3 KG.	f 1.25
	„ 3 „ 5 KG.	f 1.75

Verder voor elke 2 KG. meer 50 cent: maximum 10 KG.

3. Frankrijk:	tot en met 1 KG	f 1.40.
	boven 1 „ „ „ 5 „	f 1.85.
4. Duitschland:	tot en met 1 KG	f 1.80.
	boven 1 „ „ „ 5 „	f 2.00.

N.B. Voor andere landen wende men zich tot de postbeambten daar het tarief te zeer uiteenloopend is om het voor ieder geval hier te vermelden.

IV. Draadlooze Telegrammen.

A. Tusschen Curaçao — Bonaire — Aruba onderling
10 cent per woord met een minimum van f 1.

B. Curaçao — St. Martin
20 cent per woord met een minimum van f 2.

C. Van St. Martin naar:

Trinidad, Bardados, Martinique en St. Lucia f 0.60 per woord.

St. Thomas f 0.50; St. Kitts (via St. Thomas) f 0,93; Port-au-Prince (via St. Thomas) f 2,75 per woord.

Guadeloupe f 0,55 plus landlijn f 0.30 voor minimum van 10 woorden en verder 3 ct. per woord.

Porto-Rico f 0.66 plus landlijn f 0.75 voor minimun van 10 woorden en verder 6 ct. per woord.

Demerara f 0,90; Paramaribo (via Martinique) f 2.92; Panama (via Porto Rico) f 1.60 per woord.

Canada (direct) f 0,78; via Porto Rico f 1.45 (plus landlijn). New York (direct) f 0.70; via Porte Rico f 1.25 (plus landlijn) per woord.

België, Duitschland, Engeland, Frankrijk (via Barbados) f 2 per woord
„ „ „ „ (via Trinidad) f 2.40 per woord.

Holland (via Barbados) f 2 en via Trinidad f 2.25 per woord.
Spanje (via Barbados) f 2.30 per woord.

Aan allen, die mij ter gelegenheid mijner bevordering, deden blijken van hunne belangstelling betuig ik mijn hartelijken dank.

C. van Roggen.

